

НИКИ ФРЕНЧ

РЕКВИЕМ В СЪБОТА

Превод от английски
Антоанета Тошева

AMG
PUBLISHING

София • 2020

Тя не е уплашена. Когато те намушкат с нож, не изпитваш болка от пробождането. По-скоро беше усетила силен удар, от който болката се беше разляла по цялото ѝ тяло, после краката ѝ се подкосиха и тя се свлече на пода, а ножът ѝ издрънча по твърдата повърхност.

Не беше разбрала, че това се случва, въпреки че беше наръгана със собствения ѝ нож. Беше го откраднала, държеше го под матрака си и го носеше със себе си, затъкнат в колана на долницето ѝ. Но сега всичко се беше объркало и тя седеше на голите плочки, опряла гръб в стената. Босите ѝ крака са топли и напоени със собствената ѝ кръв.

Чува някакъв глас и някой включва осветлението. От две голи крушки, висящи на кабели, се процежда мътна, неясна светлина. Едната от тях, тази вляво, примигва и бръмчи. Тя поглежда с безразличие кръвта си. Не е червена, а по-скоро кафеникава и като че ли е лепкава и гъста. Главата ѝ се отпуска назад и погледът ѝ се отправя нагоре.

Чува бягащи стъпки и гумени подметки, които стържат по плочките. Отначало вижда единствено зелената материя на престилките им. После лицата им се навеждат към нея, усеща ръцете им върху тялото си, някой разкъсва дрехите ѝ, чува приглушените им гласове.

— Тя къде отиде?

Жената не отговаря. Опитва се да поклати главата си, но това е прекалено голямо усилие за нея.

– Откъде взе ножа?

Въпрос, на който не си струва да отговаря. Още стъпки. Чува мъжки глас. Един от лекарите. Азиатецът. Говори спокойно. Насочва светлина към нея, която блясва в очите ѝ, а когато я отмества, светът около нея се завърта, а тъмнината е моравочервена.

– Раната е дълбока – казва той. – Но не е фатална. Къде е другата жена?

– Ето. – Един от фелдшерите посочва към размазана стъпка. Още няколко водят към коридора, после вдясно, а след това изчезват. Наоколо е тъмно, но раздвижването е привлякло внимание. Зад решетките се чуват стонове и крясъци. Някой вика за помощ, повтаряйки едно и също: „Измъкнете ме оттук. Измъкнете ме оттук“. Тя е възрастна жена и винаги изрича само това, крещейки или ридаейки, когато е будна и уплашена, понякога през цялата нощ. Един санитар стои и гледа последния оставен отпечатък, а после се взира в тъмния коридор. Зад себе си чува приближаващи се на бегот стъпки и се обръща. Още двама санитаря с бели болнични престилки и тениски. Единият от тях търка очите си, за да се разсъни.

– Какво мислиш?

– Сигурно е отишла в стаята за отдых – отвръща мъжът.

– Откъде знаеш?

– Етажът е заключен. Няма къде другаде да е.

– Носиш ли лекарството?

Той показва спринцовката в ръката си.

– Достатъчно ли е?

– Конска доза.

– Тя със сигурност ще буйства.

– Ние пък сме трима.

– Има ли нож?

– Изпуснала го е. Не е бил неин.

– Може да има друг.

Тримата тръгват с безшумни стъпки по коридора, като се взират в сенките от двете му страни, ослушвайки се за някакво раздвижване. Единствено от луната се процежда мека светлина, която минава през решетките и стига до коридора.

– Не можем ли да запалим лампите?

– Само от долния етаж.

Отвън духа силен вятър, а по прозорците чука дъжд, сякаш някой го хвърля, после спира за малко, а след това отново започва да барабани с все сила.

Стаята за отдих всъщност не е стая, а широко открито пространство в края на коридора, където са сложени столове и диван. По стените се виждат отблясъците от телевизора, сякаш е запален огън. Мъжете разговарят шепнешиком.

– Дали да не почакаме?

– Няма друг освен нея.

– Нали видя какво е направила.

– Да не би да те е страх?

– Не ме е страх.

Отначало не виждат никого. От телевизора не се чува звук, но още работи – от екрана проблясва евтина бижутерия от някакъв търговски канал. Столовете са празни, на ниска масичка има отворено списание. В ъгъла забелязват сгушена човешка фигура, обвила ръце около себе си. На светлината на телевизора мо-

гат да различат татуировките по ръцете ѝ – лица на хора, звезди, спирали. На едната ръка има тъмно петно. Главата е наведена, косата закрива лицето ѝ. Тя мърмори нещо неразбираемо, после започва да движи главата си нагоре и надолу, като всеки път я удря в стената. Единият от санитарите пристъпва напред.

– Успокой се. Ще те заведем в стаята ти.

Тя продължава да мърмори тихо. Не е ясно дали изобщо осъзнава, че те са там. Санитарят пристъпва по-близо и тя вдига глава, при което буйната ѝ заплетена коса се разделя. Очите ѝ проблесват и тя го измерва с поглед като уловено в капан диво животно. Кожата му настръхва и той за момент губи равновесие. В този кратък миг на колебливост тя се втурва напред. Не е ясно дали иска да го нападне или той просто ѝ е на пътя. Той се стоварва по гръб на масата, а тя е отгоре му. Той надава вик. Другите двама санитаря се мъчат да я издърпат. Единият увива ръка около врата ѝ и започва да я тегли с все сила, но мъжът отдолу продължава да крейси. Другият вдига юмрука си и силно я удря в ребрата, отново и отново. И тримата чуват мекото тупане при всеки удар, сякаш чук се забива в земята. Накрая тя отпуска хватката си и те я издърпват. Цялото ѝ тяло се огъва и се тресе и мъжете с мъка я удържат.

– Да я сложим да легне неподвижно.

Обръщат я по очи. Единият хваща здраво ръцете ѝ, а другият сяда на гръба ѝ, но тя продължава да ритя във въздуха. Той маха със зъби капачето на спринцовката.

– Дръж я здраво.

Той забива иглата в бедрото на жената и бавно изпразва лоразепама в плътта ѝ. Хвърля настрани спринцовката и ляга направо върху краката ѝ, държейки ги неподвижни. Тя се гърчи отдолу с писъци и крясъци. Той усеща миризмата ѝ на цигари, пот и силен страх, нещо като сексуална възбуда. Отначало няма промяна, но после, след около минута, движенията и звуците затихват и тялото под него сякаш умира. Той брои бавно до двайсет, за да е сигурен. Двамата мъже се изправят и задъхани отстъпват назад от проснатото на пода тяло.

– Добре ли си?

Единият от санитарите докосва с ръка врата си.

– Тя ме ухапа.

– По дяволите, много е силна. Трима мъже не са достатъчни.

– Тя не е виновна. Призраците отново са я навестили.

– Следващия път, когато я навестят, кошмарът ще бъде още по-голям.

1

Силният вятър застигна по улицата Фрида Клайн, а дъждът се сипеше отгоре ѝ. Тя вървеше в мрака, опитвайки се да се отърси от умората. По това време на нощта, когато улиците бяха пусти, а в кофите за боклук ровеха лисици, тя чувстваше как Лондон изцяло ѝ принадлежи. Наближи улица „Странд“ и тъкмо се канеше да пресече, за да стигне до Темза, когато мобилният ѝ телефон започна да вибрира в джоба на палтото ѝ. Кой ли звънеше в този час? Фрида го извади и погледна екранчето. Ивет Лонг. Детектив Ивет Лонг от Лондонската полиция.

– Ивет?

– Обаждам се заради Карлсън. – Гласът на Ивет прозвуча силно и отривисто. – Пострадал е.

– Карлсън? Какво му се е случило?

– Не знам точно. – Очевидно Ивет едва сдържаше сълзите си. – Току-що научих. Всичко е малко объркано. Арестували са някого. Карлсън е в болницата. Ще го оперират. Нещата май че са сериозни. Само това знам. Трябваше да се обадя на някого.

– В коя болница е?

– В „Свети Дънстан“.

– Тръгвам натам.

Фрида пхна телефона обратно в джоба си. „Свети Дънстан“ се намираше в Клъркънуел, на разстояние около мила, може би малко повече. Тя се качи в едно

такси и впери поглед навън, докато накрая се показаха опушените горни етажи на болницата.

Жената на рецепцията не откри в системата пациент на име Карлсън.

– Потърсете го в Спешното отделение – каза тя, сочейки надясно. – През двора. Право напред има коридор.

В приемната на Спешното отделение Фрида трябваше да се нареди на опашка. Един мъж отпред питаше настоятелно защо жена му още не е прегледана. Чакала вече два часа. Повече от два часа. Рецепционистката му обясни много учтиво и много бавно, че чакащите пациенти се преглеждат в зависимост от сериозността на състоянието им. Фрида погледна телефона си. Беше четири и двамайсет сутринта.

Мъжът явно не искаше да се махне от опашката. Той повтори оплакването си с още по-висок глас, след което влезе в спор с един тийнейджър зад него, чиято дясна ръка беше омотана в мръсна кухненска кърпа. Възрастният мъж пред Фрида се обърна към нея и въздъхна. Лицето му беше сивозелено.

– Само си губя времето – промърмори той. Тя не каза нищо. – Жена ми ме накара да дойда. Просто ме боли ръката. И стомахът.

Фрида го погледна по-внимателно.

– Какво имате предвид? Как по-точно се чувствате?

– Имам стомашно неразположение.

– Опишете ми го.

– Все едно имам някаква скоба около гръдния кош.

Просто трябва да изпия един алка-зелцер.

– Елате с мен – каза Фрида и повлече слисания човек към началото на опашката.

Недоволният мъж пред гишето престана да се оплаква и се огледа.

– Хей, тук всеки си чака реда.

Фрида го отблъсна настрана.

– Този човек вероятно има сърдечен пристъп – обясни тя.

Рецепционистката я изгледа изумено.

– Коя сте вие?

– Инфаркт – каза кратко Фрида. – Тази дума ви е напълно достатъчна.

Последваха няколко минути, изпълнени с напрежение, висок говор и тряскане на врати, качиха мъжа на носилка и изведнъж отново настъпи тишина. Фрида и рецепционистката се гледаха една друга.

– Това баща ви ли е?

– Тук съм относно Малкълм Карлсън – отвърна Фрида. – Главен криминален инспектор Малкълм Карлсън.

– Роднина ли сте?

– Не.

– Колега?

– Не.

– Съжалявам. В такъв случай не мога да ви дам информация.

– Всъщност преди му бях колежка. Известно време работихме заедно.

Жената се поколеба.

– Вие от полицията ли сте?

– Бях наета от него като сътрудник. Той е мой близък приятел.

– Съжалявам.

- Поне ми кажете какво е състоянието му.
- Извинете, бихте ли се отдръпнали? Тези хора чакат за преглед.
- Кой е началникът ви?
- Ако не се отдръпнете, ще извикам охраната.
- Добре, извикайте охраната, аз мога...
- Фрида.

Тя се озърна. Ивет се беше появила запъхтяна, с пламнали бузи. Порови в чантата си, извади полицейската си карта и я показа на рецепционистката. Фрида забеляза, че ръцете ѝ трепереха. Рецепционистката взе картата и я разгледа внимателно, сякаш за да се увери, че е истинска. После въздъхна.

– Минете през вратата в дъното на приемната и попитайте там. Тази жена с вас ли е?

– Може да се каже – отвърна Ивет.

– Моля, вземете я с вас.

– Никой нищо не знае – каза Ивет. Тя бутна летящата врата на приемната и излизайки, двете жени почти се сблъскаха с един униформен полицай.

– Карлсън тук ли е? – попита Фрида.

Младият мъж я изгледа с учудване и Ивет му показа картата си.

– Как е той?

– Не е добре.

– В опасност ли е?

– В опасност ли? – повдигна вежди полицаят. – Той е ей там, в крайната кабинка.

Фрида и Ивет минаха край другите кабинки. В една от тях се чуваше хлипане на жена. Те стигнаха до последната кабинка със спуснатата синя завеса. Ивет

погледна Фрида въпросително. Фрида дръпна завесата. Вътре видя една млада лекарка, а полулегнал на леглото беше Карлсън с обичайната си бяла риза, вратовръзка и панталон от костюма си. Единият му крачол беше разкъсан и се виждаше охлузеният му и подут крак.

– Помислих си... – започна Фрида. – Ние си помислихме, че...

– Счупих си шибания крак – каза кисело Карлсън.

– Хванали са го – обади се Ивет. – В ареста е. Ще си плати за това.

– За какво да си плати? – Карлсън ги изгледа намръщено. – Просто паднах. Той хукна да бяга, аз хукнах след него, но се спънах в едно счупено паве. В такива случаи просто ставаш, изтупваш се от праха и продължаваш да тичаш, но излиза, че аз съм само един безполезен стар кретен. Паднах и чух как костта ми изпука като суха съчка.

– Ивет ми се обади – каза Фрида. – Помислихме, че се е случило нещо страшно. Наистина страшно.

– На какво казахте, че ви прилича това? – Карлсън погледна към младата лекарка. – Обяснете им. Счупване на какво?

– На тибията и фибулата – отвърна лекарката.

– Ще ми направят операция – каза Карлсън. – С пирони и винтове.

– Чакаме специалист за консултация. Вече идва насам.

– Боли ли ви? – попита Ивет.

– Дадох ми някакво лекарство. Странно. Още усещам болка, но не ме е грижа за това. – Настъпи мълча-

ние. Карлсът погледна към голямата синина от коляното надолу. Фрида забеляза, че на това място имаше леко изкривяване. – Ще отнеме седмици. Месеци.

Лекарката изглеждаше притеснена.

– Ще отида да видя какво става с консултанта. – Тя дръпна завесата и излезе, оставяйки ги сами.

– Да ви донесем ли нещо за ядене или за пиене? – предложи Ивет.

– По-добре не – каза Фрида. – Не и ако му предстои операция.

Когато Карлсът заговори отново, изглеждаше замаян, а думите му се сливаха.

– За всичко си виновна ти.

– Аз ли? – възкликна Фрида. – Но аз не съм те виждала от седмици.

– Благодарение на теб ме върнаха обратно на работа. На теб и на твоя приятел Левин. Ако не бяхте го направили, сега щях да си стоя вкъщи на спокойствие.

– Не мисля, че... – опита се да възрази Фрида, но Ивет я прекъсна.

– Кой е Левин?

– Фрида я заплашваше затвор – отвърна Карлсът. – Знаеш това. – А мен ме очакваше дисциплинарно наказание или уволнение, или арест, или и трите. Причината нищо от това да не се случи е появата на един човек на име Левин.

– От Управлението на Лондонската полиция ли? – попита Ивет.

– Не мисля, че трябва да... – започна Фрида, но Карлсът я прекъсна.

– Не, не той.

– От Министерството на вътрешните работи?

– Той така и не каза къде работи. Прояви голямо любопитство към Фрида. Особен интерес. Но не стана ясно защо.

– Каза, че му дължа услуга. Но не знам какво точно имаше предвид.

– Да дължиш някому услуга може да бъде опасно – подхвърли Карлсън. – В стаята за разпити срещу мен са седели хора, които казват: „Направих го заради един приятел“. Когато им напомня, че са убили човек, те отвръщат: „Но аз му дължах услуга“. Сякаш това може да бъде оправдание! – Той се отпусна в леглото. Усилието очевидно го беше изморило. – Значи не си се чувала с него?

– Не казах това. Всъщност напоследък ми изпрати няколко съобщения на гласовата поща. – Беше ѝ изпратил четири съобщения, в които с приятелски тон настояваше да му звънне веднага щом може. – Още не съм му се обадила.

Карлсън сякаш не я слушаше.

– Лекарката каза, че ще ми поставят пирони и винтове в крака.

– Това вече го чухме.

– Всеки път, когато минавам през митницата, алармата ще се задейства.

– Най-вероятно.

– Значи Левин възнамерява да те открадне от мен – изрече сънливо Карлсън.

– Никой няма да открадне Фрида – каза Ивет. – В полицията няма повече да я наемат за сътрудник. Не и след последния случай.

– Благодаря ти, Ивет – отвърна Фрида. – Аз и без това нямам желание да ме наемат.

– Винаги съм готов да те наема – каза Карлсън.

– Това едва ли някога ще е възможно. – Ивет започваше да се изнервя.

– Лекарствата явно започват да ти действат – побърза да каже Фрида. – Имаш нужда от почивка.

Карлсън се намести в леглото и потрепна.

– Имам нужда от още обезболяващи. Всъщност кой ден е днес?

– Събота – каза Фрида. – Но още не се е съмнало.

– Мразя съботите.

– Никой не мрази съботите.

– Там е въпросът. Предполага се, че събота се харесва на всички – излизаш, напиваш се, търсиш така наречените забавления. Задължително!

– Е, ти довечера няма да излизаш – пошегува се Фрида.

– След като не мога да изляза, събота започва да ми харесва.

Карлсън говореше сънено и преди още някой да каже нещо, той вече спеше.